

SAKLAM B

Şeyma Kısakürek
Sönmezocak

A

Ç

SAKLAMBAÇ

Şeyma Kısakürek Sönmezocak

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4776

Edebiyat Kitaplığı-Roman | 238

EDİTÖR

Sevengül Sönmez

KAPAK TASARIMI

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Kasım 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-3164-1

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sevgili okuyucu; bu kitabı okumaya başlamadan önce, seninle bir gizlilik antlaşması yapmamız gerekecek. Sen, benim kim olduğumla ilgilenmeyeceksin, ben de senin kim olduğunla ilgilenmeyeceğim. Bu ilgisizlik üzerinden nasıl bir ilgi yetiştireceğimize sen de şaşıracaksın. Ve birbirimizin müptelası olacağız.

Sıradan bir öykü okumayacağına söz veriyorum. Her yerde karşına çıkan basit kurmacaların çok ötesinde, derinlerde, seni de barındıran bir kurmaca okuyacaksın ve seninle bir oyun oynayacağız.

“Bu oyunun bir parçası olmayacağım!” diye bağırdı A.
“Senin kurduğun bu kurmacanın bir parçası olmayacağım!”

“Olacaksın!” demek istedim. Hatta bağırarak söylemek.
Ama sustum.

“İstemiyorsan oynamayalım!”

Bu bir oyundu. Evet bazı kuralları vardı tabii ki, ama sadece bir oyun bu. Oynamak istemiyorsa onu zorlayamam.

“Peki, keyfin bilir.”

Çekti gitti. Çok sinirliydi. Burnundan soluyor, kulaklarından alevler çıkarıyordu. Hâlâ söyleniyor, çıkardığı alevlerle sokaktan geçenleri tutuşturduğunu fark edemiyordu.

İşin eğlenceli tarafı, insanlar -hayat-la o kadar meşgul ki, onlar da yandıklarını görmüyor, göremiyorlardı. Eğlenceli dedim diye bana kızma lütfen! İnsanların bu kadar kayıp yaşamaları, yaşadıklarını fark edemeyecek kadar dalgın olmaları bana her zaman komik gelir.

Sokakta kayboldu. Elini kolunu kızgın kızgın sallayarak kayboldu. Arkasından sadece gülümsedim. Eskiden gökyüzünü görebildiğim o sokakta, son katlarını görmediğim yüksek binalar sanki onu yutmuştu.

Ben dükkânıma, hayatıma, kendi dünyama döndüm. A. ile ortak arkadaşlarımız sayesinde ondan haber alabiliyordum. Bana olan kızgınlığına arkadaşlarımız da bir anlam veremiyorlardı. Bir oyun oynamak ne kadar kötü olabilirdi ki? Bunun için darılmak, çekip gitmek ona yakışır bir tavır değildi.

Dükkânımı seviyordum. Benim kabuğumdu burası. İstersem çıkabileceğim, istersem hayata karışabileceğim bir kabuk. Ne dükkânı olduğuna karar vermedim aslına bakarsan. Bu kısmı sana bıraktım. Çünkü göreceksin ki; dükkânımla ilgili yazacağım her şey, içinde ne olursa olsun senin bütün tercihlerine uyacak. Aslında beni ilgilendiren dükkânın içindekilerden çok onun varlığı. Yazmaya başlamadan önce karar vermediğim daha pek çok şey var. Yazdığım şeyin türü ne olacak? Bir öykü mü, yoksa bir roman mı? Buna da henüz karar vermedim. Kurmacamın kendi kaderini tayin etmesini beklemeliyim belki de.

Herkes kaderini kendi tayin ettiğini sanırken hepimiz bir üst kurmacanın parçalarıyız. Kurmacada bize biçilen rollere farkında olmadan uyarız. Bir tiyatro oyunu gibi. Rollerimiz belli, sahneler belli. Size verilen rolden memnun olmazsanız oyunu değiştirip istediğiniz yöne

çeviremezsiniz. Sahneler karışır, karakterler şaşırır, nihayetinde akışı bozduğunuz için sahneden indirilirsiniz. Hayat da böyle işte. Tiyatro sahnelerinin büyütülmüş hali. Bu sebeple sakın ola kaderinizi kendinizin tayin ettiği yanılışına kapılmayın. Yaratılmış olduğunuzu, etrafınızda gördüğünüz bu muazzam dekorun sizin elinizden çıkmadığını kabul etmelisiniz. Kimi zaman roller sizi zorlasa da devam etmelisiniz. Biçilen karakterleri dikkatle oynamalısınız. Anne olabilirsiniz, anne olurken bir evlat, bir öğretmen, bir kardeş, bir eş, bir hizmetçi gibi aynı anda yürütmeniz gereken karakterler olabilir. Rollerini birbirine karıştırmamak en önemli kural. Evlat rolünü ebeveynlerinizin yanında değil de, çocuğunuzun yanında oynarsanız çocuğunuz size anelik yahut babalık yapmaya kalkabilir. Bu tutum nihayetinde evlatlarınızın yahut ebeveynlerinizin rolünü de sıkıntıya sokacaktır. Kimlik karmaşasına girmeden, hangi rolü nerede, ne zaman ve hangi yan karakterlerle oynayacağınıza çok dikkat etmelisiniz. Ben de nihayetinde başkasının yazdığı bir kurmacanın anlatıcısıyım. Neyse ki yorulduğum zamanlarda dükkânıma kaçmama müsaade ediliyor.

Anlatıcısı olduğum bu hikâyede, bazı zamanlar deniz kenarına inerim. Kabuğumun içine biraz su alır, burun deliklerimi suya batırır, iyotla dolmaya çalışırım. Buna da pek karışılmıyor. Orada, denizle bulduğum o noktada beni bekleyen bir bankım vardır. Kimi zaman bir yanım boş, kimi zaman iki yanım dolu otururum.

Yanımda biri varsa ayıp olmasın diye burun deliklerimi çıkartmaz, sadece eklemelerimi yağlarım. Ne de olsa buna herkes alışıktır. Kimsenin sesi çıkmaz. Yaşanan hızlı hayatın bir bedeli olacak elbet. O bedeli de en hızlısından ödemeye çalışıyoruz. Hızlıca yağlanıyoruz, bakımlarımızı yapıyoruz. Kendine bakım yapması gerektiğini bilmeyenler ve bunu nasıl yapması gerektiğini bilmeyen insanlar oturur bazen yanıma. Erken yaşta çürümeye başlayanlar, vücutları bedel öderken buna direnenler estetik ameliyatlarda zamanı dondurmaya çalışırlar... Onlara anlatırım vücutlarını, eklemelerini yağlamaları gerektiğini. Kimi zaman ruhlarını çıkarıp suya sokmaları gerektiğini, vücutlarımızın yaşlandığını ama ona iyi bakarak kullanım sürelerini uzatabileceklerini anlatırım. Estetik ameliyatların kısa vadede bir çözüm gibi durduğunu oysa uzun vadede bedeni daha çok hırpaladığını söylerim. Ruhların eklemelerden daha önemli olduğunu anlatırım onlara. Çünkü buna inanırım. Eklemelerden çok, gerekli olan ruhlarımızdır.

Öğrenenlerle sık sık karşılaşır, sohbetler ederiz. Bilmedikleri bu bakımları anlattığım, öğrettiğim için bana minnettar olduklarını söyleyip dururlar. Oysa ben onlara sadece yaşarken yapılması gerekenleri, uyulması gereken kuralları anlatırım. Onları bu kurmacanın bir parçası yapan yahut karşıma çıkaran ben değilim. Deniz kenarına inmeyi genellikle kalabalığın yoğun olmadığı hafta içi günlerinde tercih ederim. Hava nasıl olursa olsun ihmal etmem. Bakım yapmak için benim gibi

sakinliđi tercih edenleri ne yağmur ne çamur engelle-
yebilir. Hatta özellikle yağmurlu havaları tercih ederiz.
Rutubetin eklemleri yordugunu düşünürsek yağmurlu
havalarda vücudunu ve ruhunu temizlemek çok daha
önemlidir.

Hafta içini tercih ederim çünkü hafta sonları oraya,
dünyayla bizim olduğumuzdan daha fazla haşır ne-
şir olanlar ve ruhlarının varlığından habersizler gelir.
Ruhlarının vücutlarından daha çok bakıma ihtiyacı
olduğunu bilmeyen insanlardır bunlar. Bazen bankımda
yanıma oturup da ne yapmaları gerektiğini anlattığım ve
bunları gerçekten bilmeyenlerden farklıdır bu insanlar.
Bilmediklerini dahi bilmedikleri gibi anlattıklarınızı da
asla kabul etmeyenler. Bir kitapta okumuştum bu keli-
meyi. “İnsancık”. Bu insanları tanımlamak için insancık
kelimesini çok uygun buluyorum. Ne de olsa insan
olmak için iki unsur lazım. Vücut ve ruh. Ruhlarından
sorumlu değillerse eksik olurlar. Şu halde insancıktır-
lar. Bu insancıkların en önemli özelliklerinden biri;
vücutlarına çok iyi bakmaları. Sonsuz olanın vücutları
olduğuna inanıyorlar. Zamanı dondurabileceklerini,
görıldükleri biçimin hayatın merkezi olduğuna inanı-
yorlar. Oysa nasıl göründüğün kim olduğunu değiştir-
mez. Gerçi ruhlarını göz ardı ettiklerinden zaten sahip
oldukları tek şey vücutlarıdır. Halbuki vücut ruhtan
daha önce çürür.

Deniz kenarına indiğim günlerin birinde, bir adam
oturdu banka, yanıma. İnsancık olmaktan sıkılmış, ruhu

için bir şeyler yapmaya karar vermiş. Ruhunu çıkarmaya çalıştıkça üşüyor, üşüdükçe titriyordu. “Hava soğuk.” dedi, mazeret ararcasına. Diyemedim ona, ruhunun boşluğundan bu titreme.

İnsancıkların bir diğer özelliği de etrafa yaydıkları bayıltıcı kokuları. Çürüyen ruhlarının kokusu. Pahalı parfümlerle kapatmaya çalıştıkları çürümüş ruh kokusu...

Bu kokuya pek tahammül edemem, etmek de istemem zaten. A. ile kimi zaman kavgalarımız bu yüzden olurdu. O, buna alışmam gerektiğini söyler dururdu. Ben de ona; tahammül edemediği ve bir türlü alışamadığı alışkanlıklarından bahsederdim. Mesela kimileri ruhları için sadece temizliğin yeterli olduğunu düşünürler. Tıpkı A. gibi. Oysa ben, ruhlarımız için sadece temizliğin yetersiz kaldığını düşünür, buna inanırım. Bu inancım doğrutusunda ruhumu beslerim. A. benim bu düşünceme, ruhumu beslememe alışamaz, ben de onun sadece temizliğin yeterli olduğuna inanmasına. Dua ederim aşkla, iman ederim, hikmet peşinde döner dururum. O da büyür böylelikle. Öyle büyür ki; vücudumdan taşar damla damla. Ve her seferinde daha da büyüdüğünü gözlerimle görürüm. Sonra utanırım ruhsuzlardan ruhumu gözlerine soktuğum için. Ama o daha da büyür ben utandıkça. Benim ruhumu böyle besleme alışkanlığım, sadece temizliğin yeterli olduğuna inanan A.’yı sıkartır. Oysa ruhlar boşsa temizliği neye yarar? Anlatamadım. Anlatamıyorum. Bu konu her gündeme geldiğinde aynı sözleri tekrarlayıp durmaktan vazgeçtim. Onun bunu

anlaması için, ruhunun beslenmiş olması gerekir. Ruh beslenirse göz göremediklerini görür, gönül duyamadıklarını hissederek. Birbirimizi anlayamadığımız için üzülmüyorum, sadece ruhu için üzülmüyorum.

Bir tek A. için değil bu. Komşularım için, ailem için, arkadaşlarım için, sokakta gördüğüm insanlar için. İnsancıklar için pek üzülmem, çünkü üzülmeyi hak eden ruhları yok onların. A. ile yaptığımız bu sohbetlerde; onun tahammül edemediği alışkanlıklarından her bahsedişimde o, gözlerini kısarak dudağının sağ yanını uzatır, kulaklarına kadar çıkarır, ama asla dişlerini göstermez bir edayla boş vermiş numarasını tekrarlardı. Ardından ben yine boş boş bakar, sonra bir yerlere, orada görünmeyen ve var olmayan bir yerlere daldım. O yerin beni ne zaman çekeceğini düşünür, olmayanların olduğu, görülmeyenlerin görüldüğü, duyulmayanların hissedildiği bu yeri hayal ederdim.

A. ile ne olduğu belli olmayan tuhaf bir ilişkimiz vardı. Kimi zaman aynı evde kalır, kimi zaman birbirimizden uzaklaşır, kendimizi birbirimizin bıraktığı kötü etkilerden arındırırız. Onunla ne zaman tanışmıştım hatırlamıyorum. O sanki hep vardı. Tüm kurmaca onunla başlamış gibiydi. Hep bir yerlerde bu zamanı bekliyordu. Biraz düşünmem lazım. Mutlaka anılarımın bir yerinde var ama, şimdi nasıl bütün anılarımı ortalığa döküp onu arayacağımı bilemiyorum. Dürüst olmam

gerekirse pek de istemiyorum. Bunu en son yaptığımda hatırlamak istemediğim, unutmaya çalıştığım pek çok anı karşıma çıkmış, bana acılarımı hatırlatmıştı.

O sanki hep vardı. Yoksa yok muydu? Sen hatırlıyor musun nasıl tanıştığımızı? Eğer, bu kurmaca onunla başladıysa, senin bunu okumuş olman gerekir. Bana yardımcı olabilirsin belki. Sana anlattıklarımın bir şeyler çıkarırsın, yapabilirsin! Yoksa daha oraya gelmedik mi? Kurmacanın en başında, hikâyeye dahil etme sözü verdiğim A., bu kurmacaya nasıl girecek peki?

Buldum!

Bak şimdi nasıl tanıştığımızı kuracağım!

Okulu bitirip askerliğimi tamamladığım ve hayatımı şekillendirmeye çalıştığım zamanlarda A. bir lise öğrencisiydi ve ailesiyle yoksul bir mahallede küçük bir evde yaşıyordu. Burası öyle bir mahalleydi ki; eskiden kalma evlerle doluydu. Sokak taşları bile hâlâ dedelerin ayak izlerini saklıyordu. Evlere yerleşenler yeni dünyadan olsalar da ruhlar terk etmemişti orayı, yaşadıkları mahalleyi, gezdikleri sokakları, alışveriş yaptıkları bakkalı. Evden çıkıp manav tezgâhına doğru yürürken yan komşunuzun büyük büyük dedesiyle selamlaşabilir yahut bakkalın küçük yaşta ölen kızını seksek oynarken görebilirdiniz. Saf ruh kokan bu mahalle sanıldığı gibi kimseyi korkutmaz, aksine herkesin hoşuna giderdi. İnsancıkların yaşadığı mahallelerden, ruhsuz binalardan sıkılanlar buraya taşınmak ister, ancak öyle kolay

kolay ev bulamazlardı. İşte; A., böyle buram buram ruh kokan bu mahallede yaşıyordu. Böyle bir mahallede yaşayıp hikâyenin başında okuduğun o hırslı kadına nasıl dönüştüğü ise asıl meselemiz.

Bedenlerden çok ruhlarla olan münasebeti orada, çocuk yaşta başladı. Öyle modern tabutlar misali apartmanların olduğu yerlerden kaçma alışkanlığı da o günlerden kalmaydı.

Ailesi muhafazakâr denebilecek bir aileydi ve bazı kuralları vardı. Aslında bir dakika! Sevmedim bu muhafazakâr kelimesini. Muhafaza? İnsan neyi muhafaza eder ki? Kaybetmeye korktuğu şeyleri muhafaza eder. O halde bu aile neyi muhafaza ediyordu? Ahlakı mı? Yoksa imanını mı? Ahlakın yahut imanın muhafazakarlığı olur mu hiç? İnsan hiç ahlakını kaybetmekten korkar mı? O kadar mı emin değiliz kendimizden! Başlarımız böyle dilin içine! Oysa onların muhafaza etmeye çalıştıkları şey yaşama şekilleriydi, çünkü A.'nın ailesi, yaşadıkları bu mahallenin dışında kalan herkesin ya beden avcısı olduklarına yahut da insancık olarak kalakaldıklarına inanırlardı. Onlara göre dışarıyı beden avcıları ve insancıklar tarafından işgal edilmişti. Sınırlarından çıkmak istemezlerdi. Ne sınırlarından çıkmak isterlerdi ne de o sınırlardan bu tehlikeli yabancıların girmesini. Bu sebeple önemliydi babasının koyduğu kurallar. Misal; onun arkadaşlarıyla dışarı çıkmasını pek de sevmezlerdi. Oysa o artık büyümüş ve kendi gibi birine ihtiyaç duymaya başlamıştı. Bu ihtiyaç öyle alıştığımız, bildiğimiz manada düzen

kurma ihtiyacı falan değildi. İçinden gelen bir ses, ona halleşmeden bahsediyor, devamlı olarak ona ihtiyacı olduğunu telkin ediyordu. Halleşmek... Ne kadar da güzel bir kelimedir. Ne kadar derin bir manası vardır. Sessizliğin bile çok şey anlattığı o haller... Ve bu halden anlayacak biri. O da içinden gelen bu sesin telkinlerine dayanamayarak, bir arkadaş aramayı planladı. Ancak bunu nasıl yapacağını ve arkadaşını nereden bulacağını pek bilmiyordu. Okuldakiler sıradan arkadaşlardı ve tam da ailesinin dediği gibi beden avcılarıydılar. Gelecekleri insancık olmaktan öteye gidemeyecek beden avcıları. Onların hayatı varsa yoksa ne giydikleri, nereye gittikleri, ne yedikleri, ne içtikleri, kollarına kimi taktıkları, saçlarını ne renge boyadıkları. Hiçbir zaman A.'yı içine çekemeyen bir hayattı arkadaşlarınıninki. Aralarında halden anlayabilecek birileri gözüne çarpmamıştı. Bunu anlayabilmek belirli bir idrake ulaştıktan sonra mümkün olmuştu. Uzun vakitler geçirdiği bu okul arkadaşlarına onu iten babasının sınırları, kurallarıydı. Üzerindeki baskıdan itilmişti onlara, tepkiden ileri gelmişti onların gerçekten kendisi gibi olmadıklarını anlayamaması. Bunu çözer çözmez hemen bir plan yapmaya başladı. İşte, aradığı gibi beden peşinde koşan değil de, ruhtan gönülden anlayan bu tip insanları tanımlamaktan başladı. Halden anlayan bu insanlar; dış görünüşleri ve tavırları bakımından insancıklardan farklıydılar. Süse püse, markaya pek de itibar etmeyen bu insanlar için önemli olan yegâne şey temizliktir. İnsancıklar gibi pis kokularını örtmek için şişelerce parfüm boca etmezler

başlarından aşağı. Kuaförler, moda, alışveriş bu insanlar için çok da önemli değildir. Bu insanlar daha çok kitaba para harcarlar. Aldıkları kitabı insancıklar gibi gösteriş için değil, okumak için kullanırlar. Kabul görmek, takdir edilmek gibi kompleksleri yoktur. Çok okurlar, çok araştırırlar, dinlerler. Herkesi dinlerler. Fikirlere saygı gösterirler. Öğrendiklerini uygularlar. Sabit fikirli değildirlerdir. Kısa bir gözlemlerle insancıklardan ayrılabilirler. O halde A. dışarıdan bakıp karar verebilirdi. Yalnızlığını dindirmek için bir oyun geliştirdi. Tanımadığı birine bir mektup yazacak, bu mektubu tanımadığı birine verecek ve sonra onun cevap vermesini bekleyecekti. Hemen işe koyuldu. Okuldan erken çıkabildiği bir gün, oturup işte o tanımadığı birine bir mektup yazdı.

“Sevgili,” diye başlayan ve arkadaşa ihtiyacı olduğunu anlatan bir mektuptu bu. Biraz kendinden bahsetti. Yaşadığı mahalleden, evinden, mahallede seksek oynayan bakkalın kızından, ailesinden... Başka ne yazabilirdi ki? Mektupla pek arası yoktu. Daha önce yazmış mıydı mektup, hatırlamıyordu. Birinden almış mıydı? Hayır, almamıştı. Ne yazılırdı mektuplarda? Olması gerektiği gibi olmamıştı belki mektubu ama anlatmak istediği her şeyi anlattı. Yazdığı her satırda kendini tekrar tanıdı. Memnun olmuştu. Kendiyle yaptığı en son sohbetten beri çok değişmişti. Bu değişiklikleri uzun zamandır farkında olsa da hakkıyla kavrayamamıştı. Tanımadığı birine yazdığı mektupta, bunu da yazdı. Onunla tanışma fırsatı doğmuş olmasından ötürü ne kadar mutlu

olduğunu da ekledi. Yollayabileceği bir adres olmadığı için zarfı güzelce tükürükledikten sonra üstüne ne yazacağını düşündü. Ne bir adres ne bir muhatap vardı. Kime yazmıştı bu mektubu? Elinde tutacak olan kişiye yazmıştı! O halde, meçhul olan bu muhataba yalnızca “Sen” demesi yeterdi. Zarfın üstüne koskocaman harflerle “SEN” yazdı. Postaneye doğru adım adım ilerlerken kime, nasıl vereceğiyle ilgili başka bir plan daha yapmıştı. Zarfı postalayacak adres olmadığından gözüne kestirdiği birine elden verecekti. Elden derken bile bile karşısına çıkıp vermek değildi tabii maksat. O adamın karşısına çıkması da kurgunun bir parçası olacaktı! Sececeği birine çarpacak ve zarf elinden kayıp düşecekti. Zarfı oracıkta bırakacak, kendine ait olmadığı konusunda ısrar edip karşısındakinin almasını sağlayacaktı. Bir film gibiydi her şey. Senaryo yazılmış, sıra oyuncuların maharetine kalmıştı. Yalnız bir sorun vardı. Bu plan bacaklardan birinin hoşuna gitmemiş olacak ki, gitmemek için direniyor, adım atmıyordu. Olaya teslim olmuş diğer bacak, gitmek istiyor, ancak öteki ona müsaade etmiyordu. A. da ona teslim olmamak için her seferinde, eliyle onu tutup ileriye atıyordu. Bir adım daha. Bir adım daha. Bir adım daha. Böyle ilerlemek de haliyle pek hızlı sonuç vermiyordu.

Bir elin bir bacağa bu kadar da hükmetmesi haksızlık değil miydi? Vücudunda bariz bir ayrımcılık yapıyordu A. Belki hepimiz yapıyorduk bu ayrımcılığı farkında olmadan. Geçen gün sahilde gezinirken bir kadın gör-

düm. Sol koluna masaj yapıyordu. Bunu yapmasında bir sıkıntı yoktu tabii ki, ancak bunu sağ koluna yaptıyordu! Zavallı sağ kol, alnından terler akıyor, ancak bir türlü sol kolu memnun edemiyordu. Bu resmen bir kölelik gibiydi. A. da bacağına istemediği bir şey yaptırmaya çalışıyordu. Çok başlılık da tehlikeli olabilir. Her uzvunuzun müstakil isteklerini yapmaya kalktığını bir düşünsenize. Aynı çatı altında toplamak ve bir düzen oluşturmak zorundasınız. A.'nın da yapmaya çalıştığı şey aslında buydu. Biraz sert olsa da, bu onun yöntemi idi sonuçta!

Yavaş da olsa postaneye vardı. Planını hayata geçirmek için istediği gibi birinin ortaya çıkmasını bekliyordu. Bu bekleyiş sırasında bacağına haklılığı konusunda ikna etmeye çalışıyor, ancak kolu ve bacağı arasındaki münakaşa yüzünden sesini duyuramıyordu. O sırada boyu, saçı ve gözleriyle tam da hayalini kurduğu genç bir adam gözüne çarptı. Heyecanına rağmen soğukkanlılığını korumaya gayret edip bütün uzuvlarını kontrol altına alarak ilerlemeye başladı. Genç adama doğru yürürken o kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse zarfla beraber kalbini de düşürecekti. Neyse ki gözlerindeki telaşla karışık öfkeli bakış, kalbini sakinleştirip planın bozulmadan işlemesini sağlamıştı. Planladığı gibi genç adama çarptı. Zarfı düşürdü. Gence dönerek kendisinin olmadığını söyledi. Genç adam düşürdüğünü zannettiği zarfı alarak yürümeye devam etti. Mektubunda cevap vermek isterse, üzerinde “Sen” yazılı zarfı, postane merdiveninin

3. basamağına bırakmasını yazmıştı. Ya yazmazsa? Bir daha yazacak mıydı mektup? Bir başkaya kişiye verecek miydi tekrar? Ne zamana kadar sürdürecekti bunu denemeyi? Şimdi bunları düşünmeyi bırakmalıydı. Eğer cevap gelmezse düşünölmeli, hal çaresine bakılmalıydı. Şimdilik yapılacak tek şey oyuna dahil olacağını umarak cevabı beklemektir.

Takip eden günlerde postanaye giderek bir kenarda genç adamın gelmesini bekledi. Birkaç günlük bekleyişin ardından mektubunda yazdığı gibi genç adamın 3. basamağına bırakmak üzere olduğı zarfı gördü. Üzerinde “Sen” yazılı zarfı almak için gencin uzaklaşmasını bekledi. Görebildiğı yere kadar takip etti. Sokağın sonuna vardığında genç adam; hangi yöne gideceğine karar verememiş olacak ki duraladı. Bu kararsızlığın hemen ardından, kendini asfaltın içine bırakan genç adam, A'nın koşarak merdivenlere gidişini göremedi. Postane-nin önündeki kalabalığın fark etmediğı 3. basamaktaki mektup; ayak izlerinden çoktan kirlenmiş, kurtarılmayı bekliyordu. Mektubu alır almaz heyecanla zarfı yırttı ve okumaya başladı.

“Sevgili ,

Adını yazmadığın için kim olduğunu ve sana nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum. Sakıncası yoksa sana A. diye hitap etmek istiyorum.” diye başlayan bir mektuptu bu. A.'nın onunla veya adıyla bir ilgisi yoktu, sadece bir harfti. Simgesel bir şeydi. Her şeyin A. ile başlamasına

bir gönderme yapmak istemiyordu herhalde. Yoksa ona, hayatım seninle başlayacak demek istemiyordu.

“Sen de bana B. diyebilirsin. Adımın ilk harfi B. değil, ama bu işi ilk başlatan sen olduğuna ve ben de senden sonra bu oyuna dahil olduğuma göre A. senin olsun, B. de benim.” diyordu. Ve tarihle sona eriyordu. Tarihte neden ay ve gün yazmıyor diye düşündü A. Belki de bu mektup o güne, o aya ait olmanın çok ötesinde, başka bir zamana aitti. Veya B. senelerce mektuplaşacağı izlenimini uyandırmak istemişti.

Anlaşılan B. de onun gibi eğlenceli biriydi. Güzel! Kendi gibi oyundan hoşlanan, cevap yazdığına göre yalnız olan eğlenceli biri diye düşündü B. için. Mutluluğu katlandı, heyecanı arttı.

Ertesi gün, daha ertesi gün, ondan sonraki gün heyecanı ilk günkü canlılığını koruyordu. Okula giderken, ders dinlerken, eve dönüş yolunda, akşam evde ders çalışırken, yatarken hep ama hep B.’yi düşünür olmuştu. Ona ne yazacağını, onun kendisine ne cevap vereceğini, bu işin ne kadar devam edeceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Mektuplaşmalar devam etti. B. yazıp merdivenin 3. basamağına bırakıyordu. A. da cevabını 5. basamağına. Basamaklar karışmıyordu çünkü A. her zaman oyunu kuralına göre oynamakta mahirdi!

Mektup takasının başka bir gününde, postanede A. ile çarpışan ben, onun tarafından B. sanıldım. Oysa ben onun ilk gördüğü o gence pek de benzemiyordum. Ama A. için artık bunun bir kıymeti yoktu. Sadece bir nefesti onun için önemli olan... Sadece halleşebileceği biriydi mesele. İsmimin Baki olduğunu duyunca B.'nin ta kendisi olduğumdan şüphesi kalmamıştı. Oysa ilk mektupta, adının B. harfi ile başlamadığını yazmıştı. Ama A. bunun bir aldatmaca olduğunu varsayarak beni kabullendi. Artık oyunu ben devraldım ve asıl B.'ye mektup yazarak A. adına ona veda ettim. B. buna biraz dirense de önünde sonunda bu kurgunun onu yutacağı tehdidiyle vazgeçirdim. Vazgeçmesine gerek yoktu ki. Hayat onu zaten yutacaktı. Belki de bu kadar alenen olması canını sıkılmıştı. Önemli olan kısmı halletmiştim. Artık A.'nın hayatında var olmuşum.

Liseli A., büyümüş, okulunu bitirmiş ve muhafazakâr ailesinin geleceği için tayin edeceği kaderi bekliyordu. Oysa onlar bu kurmacanın sahibi değillerdi ve yön verebilmek gibi bir pozisyonda olamazlardı. A. ailesinin bu konudaki aczini göremiyor ve üst kurmacaya yetkinlik tanımıyordu. Ona bunu anlatmayı, bu kurmacanın içinde birer karakter olduklarını, kaderini ailesinin değil de kurmacanın asıl sahibinin belirleyeceğini söylemeyi hiç denemedim. Çünkü A., ona ne söylenirse söylensin inanmaz, hatta düşünmeden reddeder ve hep bunun tersini yapmaktan ve ona inanmaktan keyif alırdı. Onun oyun anlayışı buydu. Kabullenmiştim. Kabullenmek

için önce direnmek lazım gelir. Ben ona hiç direnmedim. Sadece onun oyununu onun kurallarına göre şekillendirdim.

Onunla buluşmalarımızda benimle gelecek planları yaptığını hissediyordum. Ona bir geleceğin olmadığını söyledim. Biz sayfalardan ibarettik. Sayfaların arasında yaşayacak, sayfalar ilerledikçe şekillenecek, arka kapak kapatıldığında unutulmaya direnecektik. Oysa o, birlikte bir geleceğimizin olmadığını sandı. Lafı uzatmadım. Daha önce yaptığım gibi inandığı şeylerin aksini ispata yeltenmedim.

Zaten zor ele geçirebildiğim hayatındaki konumumu hem sağlamaştırmak hem de gönlünü almak için haberi olmadan babasına gidip kızıyla evlenmek istediğimi söylemeye karar verdim.. Babasını nerede bulduğumu, nasıl tanıdığımı hiç sormayın. Bu hikâyeye benim olduğuna göre her şeyi bilebilirim. Onun benim hakkımda hiçbir malumatı olmamasına rağmen ben, onun hakkında fazlaca bilgiye sahiptim. Uzun boyluydu. Kırılmış saçları, belli belirsiz, hafif, ince bir bıyığı, iri gözleri olmasına rağmen düşük göz kapakları yüzünden mahcup bakışları olduğunu biliyordum. Burnunun, sanki başka bir yüzden bir süreliğine ödünç alınmış gibi eğreti duruşu vardı. Onunla karşılaşır karşılaşmaz hemen olmasa da illa bir süre sonra; burnu asıl sahibine döndükten sonra nasıl görüneceğini düşünmeye başlarsınız. 60 yaşlarındaki bu baba, ailesinden başka bir şeyi kendisine gaye edinmemiştir. Hep onlar rahat